

Editorial

Cal posar seny amb les lleis fiscals

El Consell General votarà demà els tres projectes de llei d'imposició directa, esmenats amb el consens dels dos principals grups de la Cambra: el socialdemòcrata i el reformista. Després que el darrer debat parlamentari, dijous de la setmana passada, acabés en punxa, l'ambient polític arriba enrarit a la sessió de dimecres. El pacte de mínims a què fa unes setmanes van arribar el PS i CR per votar les tres lleis d'imposició directa està ara en entredit: els reformistes recelen d'un Govern que no els va voler donar tota la informació que reclamaven

quant a la negociació de l'acord monetari amb la Unió Europea. Els socialdemòcrates poden tenir la temptació de no cedir, d'aprofitar l'ocasió per dibuixar un escenari en què un Govern té clares les reformes necessàries però topa amb una oposició reticent en excés.

Però el tactisme curt de mires d'uns i altres ha de quedar apartat durant unes hores, les justes i necessàries per aconseguir que dimecres s'aprovin els tres projectes de llei d'imposició directa. Cal recordar un cop més que aquestes lleis són, entre moltes altres coses, la conseqüència lògica de l'aprovació

de la llei d'intercanvi d'informacions fiscals i de la signatura dels acords fiscals amb 18 països. De fet, si les coses haguessin estat com cal, aquestes lleis haurien estat aprovades abans de negociar i concloure acords fiscals. Ara cal evitar que allò que va provocar la desídia no ho espatlli –encara més– el partidisme i l'atrinxerament.

EL TACTISME CURT DE VISTA D'UNS I ALTRES HA DE QUEDAR APARTAT UNES HORES

Fa més d'un any, quan el Consell tot just havia aprovat la llei d'intercanvi de dades fiscals, els reformistes van urgir al Govern per enviar les lleis d'imposició directa a la Casa de la Vall tan aviat com fos possi-

ble; ara no s'entendria un no com a resposta, especialment quan ha estat possible consensuar amb els socialdemòcrates bona part dels canvis que CR proposava.

No és fàcil per a un partit d'oposició saber distingir quan cal donar suport a la majoria i quan no. No és fàcil el sacrifici de sortir a la fotografia del sí amb els socialdemòcrates quan hi ha un tercer grup a la Casa de la Vall, ApC, que es pot permetre el luxe dels petits: adoptar posicionaments maximalistes que no caldrà contrastar amb la realitat perquè no s'està en disposició d'assumir l'alternança. Però la ciutadania, afortunadament, no està tan polaritzada com el debat polític i els electors també saben valorar qui ha sabut cedir des del Govern i qui ha sabut fer una oposició responsable. És d'això del que es tracta: de tenir el cap fred i d'evitar per tots els mitjans que un apassionament mal digerit ho acabi espatllant tot.

L'opinió del diari s'expressa només als editorials. Els articulistes exposen postures personals.